

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskeres Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

FRIT DANMARK

NR. 4.

Udgiven af en Kreds af Danske.

JULI 1942

Den engelsk-russiske Pagt.

Den engelsk-russiske Pagt, som d. 26. Maj undertegnedes i London, er sammen med den amerikansk-russiske Aftale af 11. Juni den vigtigste Begivenhed paa den diplomatiske Front, siden Krigen i Øst begyndte. Den fastlægger de Allierede Stormagters Samarbejde i Kampen for at knuse Hitlertyranniet og i Opbygningen af en ny Verden efter Sejren.

Berlin og det derfra dirigerede Propaganda-Apparat, som danske Avislæsere og Radiolyttere kun er altfor fortrolige med, har da ogsaa geberdet sig med hele den Uligevægtighed, som i de sidste Maaned er blevet et dominerende Træk i den tyske Ledelse. Den tyske Radio forsøgte først at fortie alt, saa sendte man vidtløftige Kommentarer om, hvor lidt Pagten betød, saa sagde man, at man længe havde kendt til Forhandlingerne, og endelig rettede man nogle drabelige Angreb paa de »hemmelige Aftaler«, som nogle Akse-Smudsblade i Ungarn ganske bestemt vidste at der fandtes — paa Trods af Edens og Molotofs udtrykkelige Erklæring om, at der ikke fandtes nogen Form for hemmelige Tillægsparagraffer.

Pagtens Indhold.

Derimod har Akse-Propagandaen været meget varsom med at oplyse om Pagtens virkelige Indhold. Der vil derfor være Grund til at se paa dens Hovedpunkter:

Pagtens 1. Del (Art. 1—2) drejer sig om Krigens Førelse. Den lover gensidig Støtte af enhver Art og udelukker Muligheden af Separatfred eller »nogen som helst Forhandling med Hitlerrægeringen eller nogen anden Regering i Tyskland, som ikke klart giver Afkald paa alle Aggressions-handlinger«.

2. Del (Art. 3—8) drejer sig om Samarbejdet efter Krigen. Det fastslaaes at de to Magter efter Krigen vil støtte hinanden saavel økonomisk som over for nye Fredsbrydere, ikke deltage i Koalitioner rettet mod den anden Part m. v. Men dertil kommer — og det er hvad der giver Pagten saa stor Betydning for alle Europas Folk — at de Allierede ønsker at forene sig med andre frihedsskændende Stater for at bevare Freden og yde Modstand mod Aggression. Videre siges det i den Artikel 5, som Wilhelmsstrasse sprudende af Raseri betegner som »Djævlens Værk«:

»Parterne blev af Hensyn til begges Sikkerhed enige om at arbejde i Fællesskab i snævert og venskabeligt Samarbejde efter Genoprettelsen af Freden med det

Formaal at organisere Sikkerheden og den økonomiske Opblomstring i Europa.

De vil tage de allierede Nationers Interesser i Betragtning ved Genneførelsen af de nævnte Maal og vil ligeledes handle i Overensstemmelse med de to Principer, ikke at stræbe efter territoriale Gevinster for sig selv og ikke at blande sig i andre Staters indre Anliggender«.

Endelig hed det i et Kommunike om Forhandlingerne, at ogsaa Generalstabsrepræsentanter havde taget Del, og at der »blev opnaaet fuldstændig Enighed med Hensyn til den tvingende Opgave at skabe en anden Front i Europa i 1942«.

Bødsdommen over Nazismen.

Man forstaar godt, hvorfor denne Pagt i al sin Nøgternhed faar Nazisterne til at hyle som skabede Køtere. De ser deres eneste Haab — en Separatfred i Øst eller Vest — briste. De ser sig staaende overfor en Tofrontskrig — det udsigtsløse militære Perspektiv, som Hitler i Krigens første Aar Gang paa Gang praalede af at have undgaet. De ser med Rædsel, at de staa overfor Modstandere, der har Interesser tilfælles med alle de Folk i Europa, som Tyskland, da »Nyordnings«-Galskaben var paa sit højeste, annekterede, deporterede eller velsignede med Quislingregeringer. Nazisterne ser Skriften paa Væggen og gysor for den Dag, da deres Millioner af Fjender fra Øst, fra Vest og indefra sammen gaar til Angreb. Derfor er det, at Goebbels sætter alle sine sørgeligt skrattende Propagandahøjtalere ind for fuld Kraft.

Pagten er et Frihedsbrev for Europas undertrykte Nationer.

Ligesaa stor Bestyrtelse Pagten bevirker blandt Nazisterne, ligesaa opmuntrende er den for Europas frihedsskændende Folk. Tværtimod Nazisternes Paastande om, at England og Rusland har købslaaet om Europa, at England skulde have den franske Atlanterhavskyst og Russerne den skandinaviske Kalot eller Bornholm, viser Pagtens Ordlyd sort paa hvidt, at de allierede netop fraskriver sig alle territoriale Gevinster. Derfor er Pagten et Frihedsbrev for alle de Nationer, der har kæmpet deres Kamp mod den nazistiske Undertrykkelse. Og samtidig betyder Løftet om Oprettelsen af »den anden Front«, at

man med Rimelighed kan regne med, at Befrielsens Time slaar endnu i dette Aar.

Pagten blev først afsluttet efter at saavel den britiske som den russiske Regering havde haft Forhandlinger med de undertrykte Folks Regeringer, og alle disse Regeringer har godkendt og glædet sig over dette Samarbejde i Krig og Fred. Men, siger man, den danske Regering er ikke blevet spurgt. Nej, det er den ikke. Men den er rigtignok ogsaa optaget af ganske andre Ting end at sikre Danmarks Plads i den fri Verden efter Krigen. Den er optaget af at udsende Erklæringer om sin Beundring for det nazistiske Tyskland og sit Had til Sovjetunionen, eller den jagter Folk, der herhjemme fra eller fra London taler det danske Folks Sag.

Men netop fordi den danske Regering ved sin Politik sætter os udenfor Kredsen af de Nationer, der kæmper for Friheden, er det tvingende nødvendigt, at det danske Folk selv lader sin Stemme høre. Der er Tid til det endnu, men der maa ikke tøves for længe! Regnskabs Dag er nær, og naar den kommer maa vi i Gerning have vist, at ogsaa vi er en »allieret Nation«, saa vi kan blive behandlet derefter.

Vi staa overfor et afgørende Halvaar, hvor den militære Kamp i Europa vil blusse voldsomt op. Ingen skal skal tage fejl af, hvad »den anden Front« betyder. Men det er tillige rimeligt, at det bliver den europæiske Krigs sidste Halvaar, og at det vil rumme mere end Kampe paa Fronterne: Bag Fronterne vil Folkenes Frihedskamp flamme op i lys Lue.

Pagten mellem de Stormagter, der kæmper for Friheden, giver os paa den ene Side Haabet om en snarlig og lykkelig Afslutning paa Krigen, men den maner paa den anden Side: Enhver maa paa sin Plads og efter

sine Evner gøre sin Indsats i denne Kamp. Og det er NU — paa denne Dag og i denne Time, der skal slaas til.

Christmas Møller om Pagten.

Om den engelsk-russiske Pagt har Christmas Møller iøvrigt i London i de danske Blad, vort Broderorgan, Frit Danmark, givet en interessant Udtalelse, der lyder, som følger:

— Det var en meget stor Sukces Udenrigsminister Eden havde den 11. Juni i Underhuset, da han gav Huset og Verdens Offentlighed Meddelelse om den engelsk-russiske 20 Aars Pagt. Efter at Rusland nu gennem et Aar har fyldt Verden med Beundring ved den Maade paa hvilken det har modstaaet Angrebene fra Verdenshistoriens frygteligste Krigsmaskine, kommer Meddelelsen om den engelsk-russiske Pagt som forener Ruslands og Englands Krigs- og Fredsmaal paa en saa betydningsfuld Maade. Pagten henviser udtrykkeligt til Atlanterhavsdeklarationen og understreger dermed Betydningen af de Principper, som blev nedlagt i denne, og som er saa værdifulde ogsaa for alle mindre Stater. Pagten viser den nøjeste Overensstemmelse mellem de to afgørende europæiske Magter; og mellem disse og USA viser Forhandlingerne den samme Overensstemmelse. Pagten understreger, hvad der synes mig særligt interessant fra et dansk Synspunkt, at England har stor Interesse i Europas Forhold og vil vide at hævde sit Standpunkt. Det nationale Rusland har vist sin Styrke og sit Sammenhold i det sidste Aars Krig. De mindre Lande har til Gengæld følt, at Aggression og Vold ikke længere bør kue dem, og Pagten giver dem nu yderligere Haab om en bedre Fremtid for Europa og Verden. Det er godt for en Dansk at vide, at alle ude i den frie Verden ved, at den danske Regerings Handlemaade overfor Rusland alene skyldes det tyske Tvangs- og Voldsregimentes Tryk og ikke er Udtryk for et dansk Synspunkt.

Folkets nationale Front.

Hvem der er med os og hvem, der er mod os.

Man skabte d. 10. April 1940 en Samlingsregering og etablerede et Samarbejde mellem de politiske Partier, der ansaas for toneangivende, for at forene Kræfterne om det ene, der efter Besættelsen var afgørende: At faa Danmark saa uskadt som

muligt gennem de Krigsbegivenheder, hvori Landet nu var hvirvlet ind. Med uskadt tænkte man ikke paa Bombeskader o. l., men paa at de Organer, det danske Folkestyre bruger — og først og fremmest Folket selv — slap uskadt gennem den Tid,

hvor det skulde være i Bero- ring med Verdens brutaleste og mest hadefulde Krigerkaste.

Dette var ingen let Opgave. Kravene er strømmet ind siden, og den politiske Samling har ikke formaaet at afvise dem, højest faa nogle af dem stemt lidt ned.

Men dog var den politiske Midtsamling af Kræfterne, som kom i Stand den 10. April 1940 af væsentlig Betydning, det skal erkendes ogsaa af FRIT DAN- MARK. Og den var det og forblev det, saalænge den kunde hente Styrke af Be- folkningens Tillid. Denne Tillid kunde den imidlertid kun besidde, saalænge Folket med Grund følte sig overbevist om, at Regeringen virkelig gjorde sit bedste for at løse den Opgave, den havde paataget sig.

Men Styrken begyndte at smuldre henad Efteraaret 1940. Ganske vist var de hjemme- nazistiske Stormløb afslaaet og Tyskerne havde set sig nødsaa- get til at reservere Clausenister- ne for mere lyssky Virksom- hed, end den, der normalt ud- øves af Regeringsaspiranter. Derpaa saa de sig imidlertid om efter andre brugbare Kræf- ter og fandt »Mellempartiet« eller Ingeniørgruppen eller hvad man nu vil kalde den. Og en afgørende Ændring indtraadte i Oktober 1940, da Christmas Møller blev verfet ud af Re- geringen efter de Herrer Gunnar Larsen og Scavenius — senere suppleret med Thune Jacob- sen — var kommet indenfor.

De var typiske Repræsentan- for den Gruppe, det »Mellem- parti«, der vil »reformere« Fol- kestyret i nazistisk Retning. De var samtidig haardkogte Repræsentanter for den brutale Kapitalist-mentalitet, der kun ser paa sine egne økonomiske Interesser og giver Fanden i Folket og Nationen, bare der er Magt og Profit at hente. Støttet paa de tyske Bajonetter blev deres Ord Trumf i Rege- ringen, hver Gang der skulde træffes Afgørelse om nye tyske Krav.

Som Tiden gik, og Rigsda- gen havde vænnet sig til de oprivende Forhandlinger om tyske Krav, havde vænnet sig til at springe op som Løver med »Nej« paa Læben og satte

sig træt ned igen som Lam for at mumle et »Ja« saa fik de geskæftige Politikere af den gamle Skole travlt med at udregne Rævestreger i den lille snævre Valgdagspolitik splittende Aand — men under stadig Pa- beraabelse af Samlingens Navn. Nu skulde Arbejdere have at vide, hvem der var de stærke! Socialdemokraterne skulde kus- kes — og de lod sig kuske!

Om den Socialovsrevision, der nu gennemføres, kan der siges noget for og meget imod. Sagligt indeholder den vel enkelte Forbedringer af teknisk og administrativ Art, men ogsaa tekniske Uhyrligheder. Og trods alle Fraser saa er det en Kendsger- ning, at den betyder en alvorlig Ned- skæring paa en Række Omraader. En moralsk Begrundelse for at kaste Fattigfolk over paa »Fattighjælps- Virkningernes Udmark, er det næppe muligt at opdrive. Det er Hykleri at tale Jarmende om Socialbedragerier, men at tie stille om Prissnyderier og Skattesnyderier, hvorved de faa tjener mange Milioner. Man vil knibe paa Understøttelsen til de Fattigste, men finansierer med Milliarder løb Tyskernes Anlægsvirksomhed, hvor- paa Gunnar Larsen og hans Entreprenørvenner tjener fanatistiske Sum- mer.

Men denne skadelige Politik ind- adtil er Vand paa Tyskernes Mølle. Det passer dem, at Regeringen selv ved sin Indenrigspolitik splitter den danske Befolkning, deler den op i indbyrdes stridende Grupper. Saa meget lettere bliver det for Tyskere og Nazister at husere.

Derfor er en saadan Politik ikke blot uretfærdig overfor de smaa i Samfundet. Den er ogsaa unational, fordi den modvirker Samlingen i det danske Folk. Skal det danske Folk staa samlet udadtil — og det er For- udsætningen for at komme igennem denne haarde Tid — saa maa der ikke indadtil foretages noget, der kan splitte og opdele. Og efter at praktisk talt samtlige 500.000 danske fagorganiserede Arbejdere paa det skarpeste har protesteret mod Rege- ringens Planer, kan ingen paastaa, at der hersker national Enighed om denne Sag — uanset om der opnaas nok saa stor Enstemighed blandt Rigsdagsmændene (som forøvrigt al- deles ikke har Mandat fra Vælgerne til det, de her er i Færd med).

Fra gammel Tid har Sammenrot- ning mod de smaa i Samfundet været anset som den lumpneste Politik af alle her i Danmark, for en nationalt uuhæderlig Politik. Men en saadan Sammenrotning er nu i Gang, parret med Regeringens nationalt uverdige Eftergivnehed overfor Tyskerne. Det er en udansk, en usocial, en unational Politik — og den er nazistisk anløben!

Vi vil sige det her i FRIT DAN- MARK saa højt og tydeligt, at det ikke kan misforstaas. Og naar Rege- ringen og Rigsdagen fra Samlingen efter 9. April 1940 efterhaanden er havnet i Splittelsens unationale Poli-

tik, saa er det, at vi kalder det danske Folk til virkelig national Samling! For i Folket findes den ærlige Vilje til at staa sammen, at dele gode og onde Kaar, at staa Last og Brast i Kampen for at gen- vinde Danmarks Frihed. Regeringens Svaghed faar ikke Folkets Kampvilje til at svinde, Regeringens Svigten faar kun Folket til saa meget kraf- tigere selv at slutte den nationale Front.

Det er denne Folks nationale Front, FRIT DANMARK er Talerør for, Den er social indadtil, fordi kun derved kan den være ægte national udadtil Og med denne Front er enhver retskaffen Dansker, uanset om han er Ungkonservativ, Socialdemo- krat eller Kommunist. Mod den er Nazisterne og Tyskervenerne. Mod den er ogsaa alle sammenløbne, lunk-

ne og statshovmodige, uden Hensyn til hvor nationale de er, naar det kun koster billige Ord og uanset hvor meget de paaberaaber sig deres Engelskvenlighed (Somme er endda saa engelskvenlige, at de helt glem- mer det vigtigste af alt: at være Danske!) For til Danskhed hører ogsaa social Retfærdighed).

Denne Folks nationale Samling har ikke Medlemskort eller Organi- sationskontorer. Den er vokset op af Brostenene og Pløjemarkerne under selve Besættelsestiden, og det bliver den, der en Dag kaster Tyskerne og deres Haandlangere ud af vort Land. Og det bliver den, der, naar Frihe- den er genvundet, kommer til at bygge Danmark op igen, bedre og skønnere end før den tyske Nazismes Horder marcherede ind og plyndrede det og lagde det øde.

Frikorps Danmark i den russiske Saks.

I disse Dage er »Frikorps Danmark« maaske ved at ende sin æreløse Til- værelse. Korps et blev omsider sat ind ved Ilmesøen, hvor det nu er omringet af Russerne og kun faar Tilfærsler fra Luften. Tre Gange har det skiftet Leder. Den første brød nervest sammen, den anden faldt sammen med 200 Mand og den tredje — en ren Tysker — er nu ogsaa faldet.

Hvad var saa dette Frikorps og hvem var dets Chef, Hr. Schalburg? Hukommelsen er saa kort i disse Krigstider, vi vil opriske den.

Da Danmark og Norge var blevet besat af Tyskland regnede Quisling og Clausen ud, at de kunde lade nogle af deres bedste Slagsbrødre uddanne i tysk Militærtjeneste. »Re- giment Nordland« blev startet. Det blev en forrygende Fiasko, det fik ingen Tilslutning. Saa kom Tysklands Overfald paa Rusland og Bolsjevik- forskrækkelsen vaagnede op til Daad i store Dele af Europa. Den maatte der kunne slaas Mønt af — og »Frikorps Danmark« blev startet, idet man med Løfter om meget høje Lønninger søgte at hverve Folk. Det gik smaat, men den 2. Juli havde Clausen dog faaet en Artilleriofficer, C. P. Kryssing og nogle Hundrede Mand, som den 19. Juli sendtes til Hamburg for at blive uddannet som Bataillon af »Waffen SS«. De aflagde den 5. August Troskabsed til Hitler og fik senere Forsterkning af endnu er par Hundrede Mand. Saa gik Hvervningen stort set i Staa, men Korps et suppleredes op med Hjem- metyskere fra Sønderjylland.

Uddannelsen gik langsomt. Kun den mindste Del af Lejesvendene var organiserede Clausen-nazister, og de hører jo i Forvejen til de sletteste Elementer i Danmark. De øvrige var allehaande Subjekter og Eventyrere, der enten havde meldt sig paa Grund af den høje Løn eller det var Folk, som var rent fra Politiafhentning, Straf-afsoning, Falitter, ægteskabelige Spektakler eller Uvenskaber. Det var Udskudtet, sidste Sortering af dansk

Ungdom. Og derfor var der idelige Spektakler, Kværlanteri, Slagsmaal og Diciplinløshed i Korps et. Adskil- lige blev smidt ud af det, en Del endte i Koncentrationslejr, andre sendtes hjem som ubrugelige og en Overgang tænkte Tyskerne paa helt at opløse Korps et.

Men Clausen bad mindeligt hos Himler for sit Korps, og opnaaede hos Gestapochefen Løfte om, at det skulde blive færdiguddannet, front- prøvet og saa sendt hjem til videre Anvendelse i Danmark. Og Kryssing blev afskediget.

Von Schalburg blev Korps et's Chef. Han er født i Randstaterne, har russisk Moder og kom som Emi- grant hertil ved 10 Aars Alderen. Blev senere dansk Soldat og Officers- aspirant. Havde ikke megen Hjerne, men gode Fortalere og endte som Løjtnant i Livgarden. Var kendt for sit grenselelse Snobberi for alt hvad der var overordnet. Blev i Trediverne organiseret Clausen-Nazist. Meldte sig som frivillig i den første tyske Krig, men kom ikke til Fronten.

Da han kom hjem, var Danmark besat af Tyskere. Schalburg søgte straks Orlov fra Garden med Be- grundelse: Familiebesøg i Tyskland. Ankommet hertil — det var i For- sommeren 1940! — meldte han sig til Waffen SS, aflagde, skønt dansk Officer, Troskabsed til Hitler, hvis Tropper havde overfaldet Danmark! Og det vel at mærke paa et Tids- punkt, hvor der mindst af alt var Tale om et tysk »Korstog mod Bolsjevismen«, men hvor Krigens mod Norge og Frankrig end ikke var af- sluttet. Det var paa dette Tidspunkt, Mr. Schalburg meldte sig til tysk Krigstjeneste!

Sttaks han havde faaet Komman- doen over Frikorps et, rejste han som Hverver til Danmark. Han optraadte frekt og udfordrende, arrangerede ulovlige Demonstrationer, lod sine Landsknægte arrestere fredelige Dan- skere, truede disse med Skydning o. s. v. — og rakkede i Privatsamtaler de øvrige Officerer i Frikorps et

ned! Selve General Lüdkke maatte bøde ham gaa lidt stille med Dørene.

Paa sin store Landsturne fik han hvervet ialt 41. For at undgaa aabenlyst Fiasko puttedes ekstra 450 tvangsudskrevne Hjemmetyskere fra Sønderjylland ind i Korpset og Schalburg tog til Fronten, hvor Korpset blev sat ind som 2. Linie ved Ilmensoen. Russerne gennembrød første Linie og Frikorpset kom i Kamp. Schalburg faldt. Kryssings Søn faldt og 200 menige Soldater. Tilslut omringede Russerne det Omraade, hvor Korpset befandt sig og Omringningen holder endnu. Den nye tyske Chef er faldet og Korpsets Rester oplever Omringelses- og Tilintetgørelseskampens sejspinede Lidelser.

Forhaabentlig ender Frikorpsets Historie hermed. Men den har endnu et æreløst Blad, det, der handler om den danske Regerings Stilling til Korpset. Foruden at give Politif, Skolemyndigheder o. s. v. meget strenge Instruksjoner om at værne Landsknægtene mod at blive generet, naar de er hjemme, har Regeringen i et Cirkulære til Forberedelse af »Beroligelsesmøderne« i alle Amter sagt følgende om dem:

»Frivillig Deltagelse i Krige, hvori den danske Stat ikke tager Del, er tilladt efter dansk Ret og Tradition, saavelsom efter Folkeretten. Saaledes var det under sidste Verdenskrig og saaledes er det under den nuværende. Vi plejer her i Landet at regne os det til Ære, som Udtryk for vor Kultur og vort Frisind, at vi respekterer andres Meninger og Opfattelser, og det maa ikke glemmes, at de frivillige handler ud fra en Ide, der bunder saa dybt i deres Overbevisning, at de sætter deres Liv ind paa den. Det er altid Respekt værd, at en Mand viser sig Redt til at sætte Livet ind for sin Overbevisning. At chikanere ham eller hans paarørende af denne Grund er ikke værdigt og ikke stemmende med god dansk Tankegang«.

Saaledes praktiserer Regeringen Grundloven.

Grundlovens § 17:
Enhver Embedsmand, civil eller militær, afgiver en højtidelig Forsikring om at ville holde Grundloven.

Grundlovens § 84:
Enhver er berettiget til paa Tryk at offentliggøre sine Tanker, dog under Ansvar for Domstolene. Censur og andre forebyggende Forholdsregler kan ingensinde paany indføres.

= Nedenstaaende gengiver vi et lille Uddrag af de Med-

Det er fristende at erindre om, hvorledes Regeringen straffede de Danskere, der virkelig frivilligt satte Livet ind for deres Overbevisning ved at hjælpe det spanske Folk og Spaniens lovlige Regering i Kampen mod Hitlers og Mussolinis Horder. Og det er nærliggende at spørge Regeringen, om Danskere ogsaa har Frihed til at melde sig til f. Eks. engelsk Krigstjeneste?

Men vigtigere er det, at de faa Frikorps-folk, der virkelig har meldt sig frivilligt, gjorde det fordi de var Landsknægt-naturer, som von Schalburg, der traadte i tysk Krigstjeneste 50 Dage efter at tyske Tropper var rykket ind i Danmark og aldeles ikke paa Grund af »Ideen« om »Korstoget mod Bolsjevismen«. De øvrige er hvervet, købt og betalt for store Penge og havde yderligere den Grund til at melde sig, at de saa kunde flygte fra et uopgjort Mellemværende med de danske Myndigheder. Tank blot paa Blodskamsforbryderen Grev Knut.

Alt dette ved Regeringen, og den ved ogsaa, at Fritz Clausen ikke een men flere Gange, og sidst i Juni iaar har faaet Løfte af Himmelfer, den tyske Gestapochef, at Frikorpset skal blive stillet til hans Disposition, naar Tiden skønnes inde til Kup i Danmark. Paa denne Baggrund er det en dyb Skam for alle danske, at Regeringen kan faa sig til at udsende et saadant Cirkulære og at Ministre og Generaler af den tyske Gesant lader sig kommandere til at detage i den forlorne Mindefest for von Schalburg. Obersten for Københavner-Regimentet, Halvor Jessen gik der endda helt frivilligt.

Det er Sandheden om Frikorps Danmark: Det bestaar af det værste Udsbud, der hvervet for at faa Uddannelse i Masse-mord og derpaa blive sat ind herhjemme for at slaa Landsmænd ihjel og befaste Hitlers Magt. Men nu sidder det i den russiske Saks ved Ilmensoen, og der er kun een Ærgrelse, vi har fælles med dem, der sidder i Saksen: At Fritz Clausen og hans Gangsters ikke ogsaa sidder der!

delelser, hvorigennem Udenrigsministeriets Presse-censur (Hr. Redaktør Eskelund) svinebinder og ensretter vor paastaede »frie« Presse. Pladsforholdene forbyder os desværre at gengive hele denne lærerige Dokumentation for, hvorledes Regeringen overholder Grundlovens § 84 — og dermed gennem sit Eksempel selv anviser den Vej, Befolkningen bør gaa:

3./11. 1941. **Schlewiegsche Kameradschaften.**
(En Meddelelse vedr. denne Forbryderorganisation ledsages af følgende Bestemmelser):

Overstaaende Meddelelse skal offentliggøres i alle de sønderjydske Dagblade og kan offentliggøres i »Jydske Tidende« men derimod ikke i Landets øvrige Presse. Ingen Kommentarer maa bringes, medmindre disse maatte være godkendt af Udenrigsministeriets Pressebureau.

(Senere paa Dagen): Meddelelsen maa ogsaa bringes i Lokaludgaver for Sønderjylland til Blade, hvis Hovedredaktion ikke ligger i de sønderjydske Landsdele. Meddelelsen maa saaledes ikke bringes i de Lokaludgaver, der ikke er særlig bestemt for en Læsekreds i de sønderjydske Landsdele. Kommentarer maa overhovedet kun bringes i de Blade, der kan aftrykke selve Meddelelsen.

14./11. 1941. **Landbrugsmi-nisterens Forelæggelsestale vedr. Smørloven i Folketinget.**

De Oplysninger eller Skøn med Hensyn til Udførsel af Landbrugsvarer, som findes i Landbrugsmi-nisterens Forelæggelsestale vedr. Smørloven i Folketinget i Dag eller i selve Lovforslaget og dets Bemærkninger maa ikke gengives; ej heller tilsvarende Oplysninger, der maatte fremkomme under Rigsdagens Forhandlinger.

19./11. 1941. **Sikkerhedsfor-anstaltninger ved Lillebæltsbroen.**

Med den Mulighed for Øje, at Lillebæltsbroen skulde blive beskadiget ved Krigshandlinger, vil der blive udført visse Arbejder ved Middelfart, Strib og Fredericia. Der maa ikke i Bladene bringes Meddelelse om disse Forhold.

25./11. 1941. **Herman Triers Statue ødelagt.**

Det er forbudt i Tekst og Billeder at bringe nogen som helst Omtale af Væltningen og Ødelæggelsen af Herman Triers Statue paa Herman Triers Plads i København i Nat og af de nærmere Omstændigheder, der i øvrigt knytter sig til Sagen.

26./11. 1942. **Advarsel fra Universitetets Rektor til de studerende.**

Der maa ikke i Bladene bringes nogen Meddelelse om en Advarsel, som Universitetets Rektor i Dag, Onsdag den 26. November har rettet til de studerende ved Universitetet.

27./11. 1941. **Hesteopkøbene.**

Bladene kan fremtidig bringe de løbende Meddelelser om Opkøb af Heste, men disse Meddelelser maa ikke indeholde nogen Angivelse af, at Opkøbene sker til Eksport.

28./11. 1941: Det henstilles, at en Passus i Direktør H. Chr. Olesens Foredrag paa Repræsentantskabsmødet i Dansk Arbejdes Københavns-Afdeling: »Uanset hvilket Udfald Krigen faar«, udgaar eller ændres til »Under alle Omstændigheder«.

25./12. 1941. **Brandmand Bisters Anbødelse.**

Der maa stadig ikke bringes Omtale af den Sag, der verserer mod Brandmand Bister i Anledning af en Brand ved Ry.

13./1. 1942. **Overfaldet paa Lægefamilien i Aalborg.**

Der maa ikke bringes yderligere Stof vedr. det Mandag stedfundne morderiske Overfald paa Lægefamilien i Aalborg. (Tyske Soldater!)

23./1. 1942. **Ekspllosionen paa Helsingør Jernstøberi.**

Der maa ikke bringes yderligere Omtale af Aarsagerne til og de nærmere Enkeltheder ved Eksplosionen paa Helsingør Jernstøberi.

5./2. 1942. **Forbud mod Melodien »Lili Marleen«.**

Der maa ikke bringes nogen Omtale af, at Politimyndighederne har forbudt at spille Melodien »Lili Marleen« paa Restaurationer o. l.

17./2. 1924. **Skibsbrand.**

Ved 22-Tiden udbød der en Skibsbrand ombord paa et større Skib i Aarhus Havn. Det lykkedes dog Aarhus Brandvæsen med Assistance af to Redningskorps i Løbet af en Times Tid at blive Hætte over Ilden. Det paagældende Skib var ikke dansk. Der maa ikke bringes nogen som helst nærmere Angivelse vedr. Skibet.

17./2. 1942. **Sabotagesag paa Læsø.**

En Sabotagesag paa Læsø, som Politiet for Tiden er i Færd med at undersøge, maa indtil videre ikke omtales i Bladene. 19./2.: Bortset fra Bladene i Vendsyssel og Aalborg maa der ikke bringes yderligere Omtale af Politiets Bevægelser i Anl. af en Sabotageaffære paa Læsø. Selv Affæren maa indtil videre overhovedet ikke omtales.

20./3. 1942. **Dybbøl-Dagen.**

Der maa ikke i Dagspressen bringes nogen Omtale af Dybbøl-Dagen og den dertil knyttede, af Grænsforeningen foranstaltede Indsamling over hele Landet den 18. April d. A.

21./3. 1942. **Oberst Kryssing fratruadt Ledelsen af Frikorps Danmark.**

Oberst Kryssing fratruadt Ledelsen af Frikorps Danmark. Den Meddelelse, der fra anden Side er tilgaaet forskellige Blade om, at Oberst Kryssing er fratruadt Ledelsen af Frikorps Danmark m. m., maa ikke omtales. Om Meddelelsen er rigtig, ved Udenrigsministeriet ikke.

28./3. 1942. **Inddragelse af Sundhedsplakat.**

Justitsministeriets Propagandaudvalgs Plakat »Sundheden bevares gennem fornuftig Ernæring« er taget tilbage, og det henstilles til Bladene ikke at gøre den til Genstand for yderligere Omtale.

8./4. 1942. **Biskop Berggrav arresteret.**

En af »Ekstrabladet« Onsdag fra en Privatkorrespondent i Oslo bragte Meddelelse om, at Biskop Berggrav er blevet arresteret, maa ikke gengives i andre Blade.

11./4. 1942. **Dommen over Lensgreve Knuth.**

Det henstilles til Bladene, at Meddelelsen om de 5 Aars Fængsel for Blodskam ikke behandles sensationelt, at man ikke bringer nogen Omtale af Knuths politiske Virksomhed samt ikke bringer Meddelelsen paa Forsiden eller udover eenspaltet. Meddelelsen maa ikke bringes paa Bladenes Spisesedler.

15./4. 1942. **Dom over Orlogskaptajn Wodschow.**

I Bladenes Referat af den Onsdag i Automobilsagen mod Orlogskaptajn Svend Wodschow afsagte Dom maa der ikke bringes nogen som helst Omtale af Kaptejnens Tilknytning til D.N.S.A.P.

17./4. 1942.

Paa et Møde i Aften i Fællesforeningen af Grundejerforeninger er det blevet oplyst, at Krigsforsikringen har haft Bygningsskader til et Beløb af 4 Millioner Kr. Denne Oplysning maa ikke offentliggøres.

4./5. 1942.

Artikel i Sparrekassetidende.

En Artikel i »Sparrekassetidende« om Eksportindtægterne bedes, fersaa vidt den diskuterer Muligheden af en

Del af Beløbene, ladet uomtalt, idet Artiklens Formodninger paa dette Punkt er uden faktisk Grundlag.

7./5. 1942.

Ammunitionstyveri i Brønderslev.

Yderligere Omtale af Amunitionstyveriet i Brønderslev maa kun bringes lokalt; d. v. s. i Bladene i Aalborg og nord for Limfjorden.

7./5. 1942.

Den af Ritzaus Bureau igaar udsendte Meddelelse om Amunitionstyveriet i Brønderslev kan benyttes uanset den idag udsendte private Meddelelse, der kun rammer Omtale ud over dette.

9./5. 1942.

Der maa, indtil nærmere Meddelelse foreligger fra Pressebureauet, ikke bringes nogensomhelst yderligere Omtale af Amunitionstyverierne paa Jernbanestationen i Brønderslev, saa lidt som Omtale af en Sabotageaffære overfor Jernbanevogne m. m. i Aalborg.

8./5. 1942.

Meddelelse i »B. T. om Storebæltsoverfarten

En Meddelelse i »B.T.« for Fredag den 8. Maj om Lukning af Storebæltsoverfarten maa ikke gengives.

8./5. 1942.

Nationalbankens Regnskab.

I Omtalen af Nationalbankens Regnskab maa Spørgsmaalet om Clearingsforholdet mellem Danmark og Tyskland ikke omtales i Overskrifter — heller ikke i Rubrikoverskrifter — og i det hele taget ikke særligt fremhæves.

12./5. 1942.

Dr. Vilh. la Cour.

Dommen over Dr. Vilh. la Cour maa foreløbig ikke gøres til Genstand for Omtale i Bladene.

23./5. 1942.

Meddelelse om norske Standrettdomme.

Meddelelser om norske Standrettdomme maa fremtidig kun bringes eenspaltet. Meddelelserne maa ikke bringes i stort Udstyr og ikke paa Forsiden.

23./5. 1942.

Justitsministeriet og Kamptegnet.

En Artikel i »Social-Demokraten« Dags Dato angaaende Justitsministeriet og »Kamptegnet« maa ikke genoptrykkes eller kommenteres.

23./5. 1942.

Udsejlingsforholdene paa Vestkysten.

I Anledning af en fra Marineministeriet til interesserede Parter udsendt Meddelelse om Udsejlingsforbud fra visse Havne paa Jyllands Vestkyst mellem Kl. 23.00 og 04.00 indtil videre, anmodes Redaktionerne om indtil videre ikke at omtale dette.

26./5. 1942.

Artikel i »Jyllands-Posten« om Rationering af Kartoffelmel.

En Artikel i »Jyllands-Posten« om Rationering af Kartoffelmel maa ikke gengives. Dette Emne maa i det hele taget ikke gøres til Genstand for Omtale, jfr. tidligere fortlørlige Meddelelser af 19/8 - 40 og 2/3-42.

28./5. 1942.

Ostproduktionen.

En Ændring i Reglerne for Fremstillingen af Ost, hvorved Begrænsningen i Antallet af Fedtenheder, der maa benyttes til Ostproduktion, midlertidigt er lempet, maa ikke omtales i Dagbladene.

Afskriv FRIT DANMARK's Artikler og send dem til Venner og Bekendte.

Læs Bladet grundigt og lad det hurtigt gaa videre.

Følg FRIT DANMARK's Anvisninger i Kampen mod Tyskerne.

De ta'r Fejl, Hr. Justitsminister!

Den snedige Thune Jacobsen gaar paa Jagt i Glumsø og gør stor Fangst.

Med Udsendelsen af dette Nummer af FRIT DANMARK har Redaktionen den Glæde, at kunne demontere Justitsminister Thune Jacobsen temmelig eftertrykkeligt. Som det sig hør og bør har de Folk, der gaar Tyskernes Ærinde, det ikke for behageligt i Danmark i Dag. Deres Glæder er faa og burde være færre. Man forestiller sig derfor let den Stemmning af barnlig Lykke, der besjælede Politimesteren, da han forleden i et Ministermøde lod Bomben springe: at nu havde han endelig faaet Bugt med FRIT DANMARK. Han havde fanget baade Bladets Redaktør og dets Bogtrykker. De var taget af Politiet i Glumsø og sad nu sikkert bag Laas og Slaa. Regeringen kunde atter aande frit. Thune Jacobsen, der klassificerer Medborgere i flere ham indstiftede Rangklasser med Kommuner i den nederste, var særlig henrykt over at have »konstateret«, at det var Kommunerne som lavede og udsendte Bladet FRIT DANMARK. Den arresterede Redaktør var nemlig Kommunist.

Som Læserne ser, er FRIT DANMARK stadig spillevende og udkommer punktligt — trods Justitsminister Thune Jacobsen og hans kolossale Politistyrker, der uden Hensyn til Talstyrke stadig faar Assistance af Gestapo, med hvis første Agent paa Pladsen, Hr. Kantstein, Thune Jacobsen daglig plejer Raad. Hr. Thune Jacobsen har altsaa ikke faaet Bugt med FRIT DANMARK — og det faar han aldrig, lige saa lidt som Tyskerne vil faa Bugt med det frie Danmark. Endelig er Hr. Thune Jacobsen — endnu en Gang — ogsaa helt galt afmarcheret i sine Konklusioner. Den arresterede Kommunist er ikke Redaktør af FRIT DANMARK, har ikke det mindste at gøre med FRIT DANMARK og kender intet som helst til Udgiverne, Trykkersted eller noget andet i den Forbindelse, som maatte interessere Hr. Thune Jacobsen og hans tyske Arbejdsgivere. Han er virkelig helt uskyldig, og FRIT DANMARK udsendes ikke af Kommunerne. De har jo deres eget Blad, LAND og FOLK, der nu ogsaa udkommer trykt, hvad Hr. Thune Jacobsen maaske har bemærket.

FRIT DANMARK udgives at en Kreds af Mennesker som virkelig repræsenterer helt forskellige politiske Anskuelse (ogsaa konservative, Hr. Thune Jacobsen, — selv om vi ved det vil genere Dem!) men som er absolut »enige om, at Hr. Thune Jacobsens, Hr. Gunnar Larsens og Hr. Scavenius' og mange andres krybende Underdanighed og Boredvillighed overfor Tyskerne, saa sandelig ikke baader den Sag, der binder alle Danske sammen, nemlig Kampen for et frit Danmark. Denne Kreds af Mennesker, som er helt enige med Christmas Møller, og som Christmas Møller var enig med, da

han var herhjemme, tæller skam ogsaa en Kommunist — og sætter ham endog meget højt! De uvurdlige Tjenester, han har gjort os, den fortrinlige Organisation, som han har bag sig, og den Ærlighed og Loyalitet som fra kommunistisk Side er vist os andre i Kampen for Danmark og det danske Folk siden 9. April 1940, har kun kunnet knytte vor kommunistiske Medarbejder tættere til os andre, og det vil derfor være ganske omsonst for Hr. Thune Jacobsen at prøve paa at affærdige FRIT DANMARK med en halvt haanlig, halvt selvtillfreds Bemærkning om, at det da gudskelov kun var Kommunist, der havde med det lovløse Blad at gøre.

Ogsaa med denne Bemærkning viser Hr. Thune Jacobsen sig som en altfor villig Efterplapper at sine tyske Læremestre og Arbejdsgivere. Ethvert tænkende Menneske har jo forlængst gennemskuet Tyskernes plumpe Forsøg paa at betegne enhver Opposition mod deres Undertrykkelsesregime; enhver national Bevægelse som kommunistisk, i Haab om derved at miskreditere den i Befolkningens Øje. Men den Manøvre er for plat, for let gennemskuelig. Maaske kan De faa Tyskerne til at gaa paa den, Hr. Thune Jacobsen, men ikke det danske Folk, som udmærket ved at Kommunerne er med i Kampen for Danmarks Frihed — og anerkender det Arbejde de udfører — men som tillige ved, at Hundreatusinder udenfor Kommunerne Rækker slutter op i Kampen.

FRIT DANMARK udkommer i Tillid til og Respekt for den danske Grundlov. Hr. Thune Jacobsen vogter Landets øverste juridiske Embede i Strid med Landets Grundlov. Kommunerne sidder indespærret og straffes dagligt for Hjælp i godt dansk nationalt Arbejde. Hr. Thune Jacobsen praler af sit Venskab med Tysklands Politiaгентer. Vi vil trygt overlade til Læserne at bedømme Hr. Thune Jacobsen og FRIT DANMARKS Redaktionskomite imellem.

Og saa fortsætter vi vort Arbejde for Danmarks Frihed. Det lader sig ikke standse af selv nok saa mange smaa Thune Jacobsener. Det er baaret frem af og har Tilslutning i de 99 pCt. af den danske Befolkning. Og den lille usle ene Procent, som i Dag søger at standse den nationale Bevægelses vældige, fremadrollende Bølge ved at lægge den Halmstraa i Vejen, kan være trygge, deres Anstrengelser skal ikke være gjort forgæves. De vil blive husket og de vil blive betalt — rigeligt — den Dag, vi holder Hovedrøngøring i Danmarks Hus.

Redaktionen.

Ikke Overenskomst — men Krav!

Det er Gang paa Gang fra Regeringens Side blevet fremhævet, at den aldeles ikke blev tvunget til at indgaa paa en Overenskomst med de tyske Overfaldsmænd den 9. April. Det muligt, at dette er rigtigt. Men hvorledes vil Regeringen forsvare sin Paastand om, at vi stadig har vor fulde Selvbestemmelsesret i indre Anliggender, overfor nedenstaaende »Ønskeseddel«, som Tyskerne forelagde den 9. April — og øjeblikkelig fik opfyldt!

Meddelelse fra den tyske Regering

Rigsregeringen anmoder den kgl. danske Regering om straks at træffe de efterfølgende Forholdsregler:

1. Opraab fra Regeringen til Folk og Krigsmagt om at undlade enhver Modstand mod de tyske Tropper ved Besættelsen af Landet.
2. Befaling til den danske Krigsmagt om at optage Forbindelsen med de indrykkede tyske Tropper og sammen med de tyske Ledere at træffe fornødne Foranstaltninger til loyal Samarbejde. De danske Tropper forbliver i Besiddelse af deres Vaaben forsaavidt deres Opræden tillader dette. Som Tegn paa Villighed til Samarbejde maa der fra de militære Etablissementer, naar tyske Tropper nærmer sig, vises hvidt Parlamentærflag foruden Nationsflaget. Forbindelsesofficerer sendes:
 - a) til Chefen for de i Hovedstaden indrykkende tyske Tropper (Officerer fra Hær, Flaade og Luftvaaben),
 - b) til Cheferne for de lokale Troppetrykker.Omvendt vil den tyske Chef stille Forbindelsesofficerer til Raadighed for de danske Chefer. Forbindelsesofficerernes Opgave er at sikre Samarbejdet og at hindre Sammenstød mellem danske og tyske Tropper.
3. Overladelse i uskadt Stand af de Militære Anlæg og Etablissementer, særlig Kystdefensionen (og Værker, som af de tyske Tropper skønnes nødvendige for at sikre Danmark mod en ydre Fjende.

4. Nøjagtig Meddelelse om de af den danske Regering »udlagte Minespæringer.
5. Gennemførelse af fuldstændig Mørklægning af det danske Omraade fra den første Besættelsesdags Aften.
6. Uskat Opretholdelse og Sikring af Driften af Kommunikations- og Efterretningstjenesten, herunder Vejnettet, Jernbaner, Indenrigsskibsfarten og Kystfarten samt Efterretningstjenesten stilles til Raadighed for de tyske Besættelsestropper i det Omfang, som bliver nødvendigt for de tyske Tropper og deres Forsyninger.
7. Forbud mod saavel Krigs- som Handelsskibe begiver sig til Udlandet og Forbud mod al Flyvning. Frigivelse af Skibsforbindelsen til tyske Havne og neutrale Østersøhavne forbeholdes.
8. Gennemførelse af en foreløbig Spærring af saavel Person- som Godstrafik mellem Danmark og Sverrig (Afbrudelse af Færgeforbindelsen). Genoptagelsen af Forbindelsen og Kravene vedrørende Kontrol forbeholdes.
9. Opretholdelse af den sædvanlige Vejtjeneste, som stilles til Raadighed for de tyske Besættelsestropper. Bekendtgørelse af Meddelelser vedrørende Vejret bortfalder.
10. Suspendering af enhver Efterretnings- og Postforbindelse med Udlandet ad Søvejen. Efterretnings- og Postforbindelsen med Østersøstaterne indskrænkes til bestemte Forbindelser og kan efter Anmodning af Besættelsestroppernes Chef stilles under Kontrol. Den via England gaa-Forbindelse med Færøerne, Island Grønland vil ligeledes være at suspendere.
11. Meddelelse til Pressen og Radioen om kun at bringe Meddelelser af militær Art med den tyske Værnemagts Sanktion. Radiosender til Kundgørelser fra den tyske Chef stilles til Raadighed.
12. Udførselsforbud for alt Krigsmateriel fra Danmark til Udlandet.
13. Videregivelse af alle den kgl. Regering som følge af de foregaaende Punkter udgaaende Opraab og Befalinger maa — forsaavidt Radio benyttes hertil — kun finde Sted i Kode — i en for Tysklands Fjender ubekendt Kode. Frigivelse af offentlig Radiering over Radiostationerne forbeholdes Chefen for Besættelsestropperne.

Læs Bladet grundigt og lad det hurtigt gaa videre.

Præsidenten for Danmarks Højesteret, Troels G. Jørgensen.

Han er bekendt for sin manglende Evne til at tie stille. At Tale er Sølv, men Tavshed Guld, har han aldrig forstaaet. Der- ved har han allerede tidligere alvorligt svækket den Nimbus, der har staaet omkring det højeste, juridiske Embede i Landet. Værre er hans mange Skrivelser dog, navnlig fordi han ikke holder sig til historiske Emner, men jævnlig deltager i Dagens Debat. Værst er hans Stilling til den berygtede Kommunistlov, hvis Grundlovsstridighed vil være almindelig anerkendt den Dag, Tyskerne er ude af Landet. Loven kom d. 22. Aug. 1941, og allerede i „Juristen“ (Organ for „Juristforbundet“, der nyder den „Ære“ at repræsentere Danmark i det af Nazisterne stiftede og ledede Internationale Retskammer) for den 1. September havde han en længere Artikel, hvor han hævder, at Loven ikke er i Strid med Grundloven. Han er blevet imødegaaet fra forskellig Side, navnlig af Dommer J. Knox. Men at Højesteret herefter godkendte Loven, er klart. Det er vist første Gang, at en Præsident for en af vore Domstole har udtalt sig om en Sags Udfald umiddelbart før den skal procederes!

Vi har indtil d. 9. April 1940 regnet med, at vi havde de bedste Domstole i Verden (næst efter de engelske), og at Dommerne uden Frygt og uden at skele til Avancement delte Sol og Vind lige, ogsaa naar det Offentlige var den ene Part. Nu har vi mistet dette Klenodie; Tilliden til Domstolene er væk, og det er først og fremmest fordi Præsidenten for Højesteret — Søn af den uforfærdede sønderjydske Historiker A. D. Jørgensen, der i sin Kamp for Danskheden nu har en Efterfølger i la Cour — ikke er en Mand af det Mød og den Hæderlighed, hans Stilling i disse Tider kræver. Naar det gælder de „særlige Forhold“, følger Højesteret Regeringen i tykt og tyndt, skønt Dommerne efter Grundloven er forpligtet til i deres Kald kun at følge Loven. At Underinstanserne efterhaan-

den er nødt til i det væsentlige at følge Højesterets Linier, falder tilbage paa Præsidenten.

Nogle Eksempler vil belyse vor „Retstilstand“:

1) Højesterets Dom af 21. Nov. 1941: En Dreng paa 18 Aar var under Børneforsorg og af Børneværnet anbragt paa Flakkebjerg. Han var meget utilfreds med at være der og vilde absolut væk og flygtede derfor derfra. Paa Flugten blev han klar over, at han hellere maatte se at komme til Sverige, da han ellers blot vilde blive anbragt paa Flakkebjerg igen. Han var ganske umoden og uden politisk Interesse; og Flugtforsøget var ganske planløst. Byretten dømte ham efter »Ørumloven« for ved sit Flugtforsøg at ville skade Danmarks Interesser alvorligt i Forholdet til Udlandet (d. v. s. Tyskland). Landsretten frifandt ham. Højesteret dømte med 13 mod 0 (ellers plejer kun 9 Dommere at deltage) som Byretten og gav ham 1½ Aars Fængsel.

2) Højesterets Kendelse af 27. Jan. 1942: En Mand fik i Næstved en Dom paa 40 Dage efter Straffelovstillaeg af 1. Maj 1940. Ankefristen er 14 Dage; men Statsadvokaten for »særlige Anliggender« appellerede først den 29. Oktober til Landsretten, hvorfor denne naturligvis afviste Ankesagen. Højesteret ophævede Landsrettens Afgørelse, fordi Statsadvokaten efter Overenskomst først skulde spørge den tyske Krigsret i Danmark (!), om man vilde have Sagen appelleret, og Krigsretten gerne måtte smøle med Sagen. Som bekendt har Tyskerne givet os Tilsagn om ikke at blande sig i vore indre Forhold, et Løfte, der officielt stadig bestaar.

3) Højesteretspræsidenten behandler en lang Række Appelsager, som oprindelig er rejst paa tysk Foranledning. Han behandler dem med den grundigste Foragt for al hidtil gældende Retspraksis. Almindeligvis aner intet Menneske noget om Sagens Behandling, før Kendelsen er afsagt. Forsvareren indkaldes ikke — han kan læse Afgørelsen i Dagspressen, dersom han ikke nyder den særlige Begunstigelse at faa den telefoneret ud af Højesteretstjeneren flere Dage efter at Højesteretspræsidentens Kendelse er afsagt.

4) Umiddelbart forinden Højesteretspræsidenten afsagde Dommen over la Cour — 7 Maaneder, hvilket er en væsentlig Skærpelse af Underrettsdommen — foranledigede han, at Undervisningsministeren afskedigede la Cour fra Statsskolevæsenet. Han forklarede, at det vilde være lettere for Højesteret at afsige Dommen, naar la Cour var afskediget, for, siger han, maaske vilde Finansudvalget bedre kunde tilstaa la Cour Pension inden Højesteretsdommen var faldet. Det skulde altsaa i Virkeligheden være en Tjeneste, Højesteretspræsidenten har gjort la Cour ved at foranledige ham afskediget. Os forekommer det unægtelig uden-

for Højesteretspræsidentens Kompetence at fortælle Ministrene, hvornaar en Mand, der ikke har forbrudt sig mod dansk Ret, bør afskediges. Er det ikke snarere saaledes, at Tyskerne ikke alene forlangte la Cour dømt, men tillige afskediget — og Højesteretspræsident Troels G. Jørgensen viste sig her som ved alle tidligere Lejligheder mere end villig til at imødekomme Tyskernes Ønsker om at faa flest mulig danske Borgere indespærret og fratændt Stilling og Ære.

Den norske Højesterets Dommere nedlagde alle som een deres Hverv i Protest mod Tyskerne og Quislingerne — den danske Højesteret følger lydigt og krybende Regeringen og Tyskerne trods alle tyske Overgreb! Det er en Skændsel, som vil blive husket den Dag, det danske Folk holder Afregning med Landsforrædderne.

Statsministerens Tale.

Statsminister Buhl har den 20. Juni holdt en Tale over Temaet: »Der skal være Ro i Danmarks Hus«. Der er Tegn, der tyder paa, at denne Tale er Regeringens offentlige Svar paa »Frit Danmarks« Opraab i vort sidste Nummer. Talen er en Forvanskning af de historiske Kendsgerninger og af de i Øjeblikket her i Landet herskende Forhold.

Statsministeren siger blandt andet: »I Aarhundredernes Løb har Forholdet mellem Danmark og Tyskland svinget mellem fredeligt Samvirke og krigersk Sammenstød, men nu har en naturlig national Grænseudjævning lagt Grunden til en varig Fredstilstand«. Mon ikke det er Topmaalet af Historieforvanskning? Som om Statsministeren ikke ved, at Hitlers Tyskland ikke paa nogen Maade har i Sinde at respektere den trukne Grænse og behandle Danmark som et frit selvstændigt Land. Det er Tysklands krigerske Overfald og Besættelse af Danmark til Trods for den afsluttede Ikke-Angrebspakt, Danmarks Statsminister betegner som »en varig Fredstilstand«. Ikke underligt, at Regeringen fortsætter sin Lovprisning af tysk Loyalitet og opfordrer det danske Folk til at glædes over den Skæbne, der i Modsætning til den øvrige Verden, er blevet os beskaaren.

Ja, saa meget har vi at være taknemmelig for, at Statsministeren fortsætter med at sige: »Hvad den nuværende Tilstand angaar, da er det en Velfærdssag for os, at Ro og Orden opretholdes i Landet, og de Krav, som Løsningen af denne Opgave stiller, maa alle bøje sig for. Den tyske Værnemagt har ved sin korrekte og hensynfulde Holdning (der kostede nogle unge danske Mænd Livet. Red.) lettet os Opgaven, og det maa ikke komme dertil, at selvrædd eller tankeløs Opræden skal

bringe vor Ret til selv at holde Justits i Fare«.

Vi skal altsaa købe Retten til selv at holde Justits ved Kryberiet og Ydmyghed overfor Undertrykkerne. Men hvorledes forholder det sig i Virkeligheden med denne Ret? Danske Rigsdagsmænd er paa Trods af Grundloven arresteret, danske Mænd og Kvinder bliver uden Dom interneret i Koncentrationslejre, Dr. la Cour dømmes og berøves sit Embede, Skoledrenge idømmes strenge Fængselsstraffe paa Trods af dansk Straffelov. Tyske Justitsembedsmænd følger og kontrollerer danske Rets-sager, og bestemmer over Appel og Strafdomaaling, danske Straffe- og Retsplejelove laves om paa tysk Forlangende eller fortolkes paa ganske ny Maade i Strid mod dansk Retsopfattelse, naar det ønskes fra tysk Side. Paa denne »Ret til selv at holde Justits« giver det danske Folk gerne Afkald, og foretrækker at bevare sin Ære, selv med Faren for at det skulde opfattes som Illoyalitet overfor Undertrykkerne.

Men Statsministeren har derimod Ret, naar han siger at det giver Styrke og Tro paa Fremtiden »at den indre Kraft i vort Folk har vist at være stærk nok til, at vi i trofast Sammenhold har kunnet tage Tidens Vilkaar og gøre den Gerning, som Forholdenes Udvikling kræver« og særlig, naar han fortsætter med at sige: »Det store Maal for Samlingen i Foket er at betrygge vort Lands Stilling nu og i Fremtiden og at bevare de nationale og folkelige Værdier vi har taget i Arv fra Slægtterne før os...«. Men Statsministeren tager saa grundigt fejl, hvis han tror, at Regeringens Politik fører til dette Maal, og hvis han tror, at det er om Indrømmelsens Politik, det danske Folk ønsker Samling.

I disse Dage har Fa. Christiani og Nielsen modtaget en Millonordre paa Cement til Fæstningsværker ved Trondheim. Det er bl. a. til Bygning af disse Fæstningsværker, at 2000 norske Arbejdere for Tiden tvangsudskrives. Man forstaaer de bitre Følelser, hvormed de maa omfatte os Danske, naar de ser vores Villighed til at falde dem i Ryggen i deres heltmodige Kamp mod Nazisterne. Danske Firmaer leverer beredvilligt, hvad der kræves af Materialer, og danske Arbejdere under sig ikke for at tage det Arbejde op, som Tyskerne ikke kan tvinge de norske Arbejdere til at udføre.

Lad os sætte en Stopper for dette Forræderi. Men det er NU, det skal gøres.

De tyske Biler

Mange her i Landet har spekuleret paa, hvad de tyske Bilers Betegnelser betyder. Det er mest WH, WL og WM, der benyttes: Den Betydning af disse Bogstaver, der er den almindelige i Tyskland er WH: Wir hungern. WL: Wir lügen. WM: Wir mordern. (Paa Dansk: vi sulter, lyver, myrder). Da de tyske Soldater imidlertid ikke sulter her i Danmark, betyder WH her: Wir huren (vi bedriver Hor).